

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ที่เน้นทักษะปฏิบัติ ตามรูปแบบการสอน ของ HARROW เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

The Organization of Psychomotor-centered Thai Classical Dance Learning Activity Focusing on the Basic of Thai Classical Dance for Pratomuksa V Students by Using Harrow's Instructional Model

สุรัตนา ปัญจพรอุดมลาภ^{1*} และ วชิรินทร์ ศรีรักษา²

Suratta Panchapornudomlap^{1*} and Wacharin Sriraksa²

¹ นักศึกษานักศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Master of Education Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Khon Kaen University

² รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Associate Professor, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Khon Kaen University

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะปฏิบัติ สาระนาฏศิลป์ ที่เน้นทักษะปฏิบัติ ตามรูปแบบการสอนของ HARROW เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลคันทรงคุณุ สำนักการศึกษา เทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น จำนวน 26 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Research Design) แบบกลุ่มเดียว มีการวัดผลหลังเรียน (One Shot Case Study) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบ การสอนของ HARROW เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 แผน ใช้เวลา 12 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาระนาฏศิลป์ เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ผลการศึกษพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสาระนาฏศิลป์ เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80.23 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 84.61 2) ทักษะปฏิบัติจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องเรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.15 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 80.76 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

คำสำคัญ: การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ ตามรูปแบบการสอนของ HARROW, ผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติ

*Corresponding author. Tel.: +66 (0)6966 1547; Mobile +66(0)9420 6993

E-mail: panchaporn.maew@gmail.com

Abstract

The purpose of this research was to study learning achievement in both academic and psychomotor skill aspects in Thai Classical Dance focusing on the basic of Thai Classical Dance using Harrow's Instructional Model for Psychomotor with an expectation that the students had mean achievement score at least 80% and the number of students who had both achievement score passed the criteria would be 80% of the students. The target group was consisted of 26 Pratomsuksa V students from Tetsaban Kumnongkoo School, Mueang district, Khonkean province. This research was a single group Pre-experimental Research One-shot case study. The instruments for this study included of 1) 12 Thai Classical Dance psychomotor-centered lesson plans for Pratomsuksa V which used Harrow's instructional model to teach the basic of Thai Classical Dance for the length of 12 teaching hours 2) a Thai Classical Dance learning achievement test on the basic of Thai Classical Dance for Pratomsuksa V students in a form of 30 multiple choice objective question 3) a 4-Points Rating Scale for Psychomotor evaluation. The research findings found that: 1) the Thai Classical Dance learning achievement on the basic of Thai Classical Dance for Pratomsuksa V had a mean score of 80.23 % and 84.61% of the students passed the criterion 2) the psychomotor skill gained from the learning activity focusing on the basic of Thai Classical Dance for Pratomsuksa V had a mean score of 82.15 % and 88.76% of the students passed the criterion which was higher than the expected 80% /80%.

Keywords: Organizing Psychomotor-centered learning activity by using Harrow's Instructional Model, Achievements in knowledge and comprehension

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตราที่ 24 กำหนดว่าการจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ดังนี้ จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความต้องการ ความถนัดของนักเรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิด การใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง [9] ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อมสื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้รวมทั้งสามารถใช้งานวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและนักเรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกัน จากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ [1]

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดคุณภาพของนักเรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสาระนาฏศิลป์ คือ รู้และเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ สามารถแสดงภาษาท่า นาฏยศัพท์พื้นฐาน สร้างสรรค์การเคลื่อนไหว การแสดงนาฏศิลป์ และการละครอย่างง่าย ๆ ถ่ายทอดลีลาหรืออารมณ์ และสามารถออกแบบเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์การแสดงง่าย ๆ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์และการละครกับสิ่ง

ที่ประสบในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นในการชมการแสดง และบรรยายความรู้สึกของตนเองที่มีต่องานนาฏศิลป์รู้และเข้าใจความสัมพันธ์และประโยชน์ของนาฏศิลป์และการละคร สามารถเปรียบเทียบการแสดงประเภทต่าง ๆ ของไทยในแต่ละท้องถิ่นและสิ่งที่การแสดงสะท้อนวัฒนธรรม ประเพณี เห็นคุณค่าการรักษาและสืบทอดการแสดงนาฏศิลป์ไทย [5]

นาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ มีคุณค่าถือเป็นมรดกวัฒนธรรมไทย เป็นศิลปะในการฟ้อนรำ หรือการรู้แบบแผนของการฟ้อนรำซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นด้วยความประณีตงดงามมีแบบแผนให้ความบันเทิง โนมน้าวอารมณ์และความรู้สึกของผู้ชมให้คล้อยตาม [8] ซึ่งการฟ้อนรำ เป็นศิลปะแห่งการเคลื่อนไหวร่างกาย แขน ขา มือ เท้า ด้วยลีลาท่าทางที่สอดคล้อง และกลมกลืน [6] ดังนั้น การจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ไทยจึงเป็นกิจกรรมประเภททักษะที่มีจุดประสงค์เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้กล้าแสดงออกและมีทักษะในการเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อแสดงท่าทางในการสื่อความหมายได้ชัดเจน สวยงามด้วยความรู้สึกรัก พอใจ และสนุกสนานในการร้องเล่นเต้นรำอย่างเป็นระบบ การสอนจึงต้องหาทักษะ ให้นักเรียนได้ฝึกฝนควบคู่ไปกับการวางพื้นฐานความเข้าใจในทางทฤษฎี ฉะนั้นการสอนจึงต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝนเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว

ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายซึ่งรวมไปถึงอวัยวะทั้งร่างกายและประสาทสัมผัสกัน เช่น การได้ยินเสียงเพลงด้วยใบหูในขณะที่เดียวกันก็มีการเคลื่อนไหว แขนขาที่ขยับร่ายรำไปตามเสียงเพลงบรรเลงที่ได้ยิน [12]

จากผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในแบบบันทึกผลการเรียนประจำรายวิชา [10] พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหน่วยการเรียนรู้พื้นฐานนาฏศิลป์ไทยคิดเป็นร้อยละ 66 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และจากผลการจัดกิจกรรมด้านการแสดงที่โรงเรียนจัดขึ้นปรากฏว่า นักเรียนมักแสดงออกโดยการเต้นและร้องเพลงสากลเป็นส่วนใหญ่เนื่องจากเห็นว่ากิจกรรมนาฏศิลป์ฝึกยากไม่สนุก น่าเบื่อหน่าย จึงถือว่าเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขเพราะหากนักเรียนไม่สนใจและไม่แสดงออกด้านนาฏศิลป์ก็จะทำให้ขาดสำนึกในการอนุรักษ์และเผยแพร่ นาฏศิลป์ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำนุบำรุงและสืบสานไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาถึงสาเหตุของปัญหาพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอนส่วนใหญ่เป็นการสาธิตประกอบการบรรยาย นักเรียนปฏิบัติตามผู้สอนไปพร้อมกันทั้งห้องเรียน ไม่มีการแยกฝึกฝนทักษะปฏิบัติตามลำดับความยากง่ายของท่าทางทำให้นักเรียนขาดทักษะความชำนาญในการปฏิบัติท่าทางแต่ละท่า เมื่อได้รับการสาธิตในบทเรียนใหม่ นักเรียนก็ปฏิบัติตามผู้สอนต่อไปอีกโดยที่ยังจดจำท่าทางที่ต้องในบทเรียนก่อนหน้าไม่ได้ เมื่อต้องปฏิบัติให้ต่อเนื่องกัน จึงไม่สามารถปฏิบัติได้เองเพราะขาดความชำนาญและความมั่นใจในการแสดงออก ดังนั้นการที่นักเรียนส่วนมากขาดทักษะปฏิบัติและความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ปฏิบัติอย่างไม่เป็นขั้นตอนจึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายไม่กระตือรือร้นในการเรียน ไม่เห็นความสำคัญและคุณค่าของนาฏศิลป์ไทยจึงไม่สนใจที่จะแสดงออกในกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ขาดสำนึกในการสืบสานนาฏศิลป์ไทยอันเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชาติ

จากความสำคัญและปัญหาในการจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะพื้นฐานทางนาฏศิลป์ ครูผู้สอนจึงต้องหาเทคนิควิธี และจัดหาสื่อการสอนที่เหมาะสมมาช่วยประกอบการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 ให้นักเรียนมีคุณภาพในสาระนาฏศิลป์ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนด และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนรู้ที่ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าและสำนึกรักในศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้า

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะปฏิบัติ พบว่าการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนของ HARROW ซึ่งจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติโดยเริ่มจากระดับซับซ้อนน้อยไปถึงซับซ้อนมาก โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนเกิดความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติต่าง ๆ อย่างถูกต้องและชำนาญ ซึ่งมีลำดับขั้นตอน 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นการเลียนแบบ เป็นขั้นที่นักเรียนสังเกตการกระทำและรับรู้ขั้นตอนหลักของการกระทำนั้น ๆ ว่ามีอะไรบ้าง 2) ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง เป็นการลงมือปฏิบัติ โดยไม่มีแบบให้เห็นอาจทำตามคำสั่งหรือทำตามคู่มือที่ผู้สอนจัดไว้ให้ 3) ขั้นกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกฝนจนสามารถทำได้โดยถูกต้องสมบูรณ์โดยไม่มีแบบ 4) ขั้นการแสดงออกเป็นขั้นที่นักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้องสมบูรณ์และมีความคล่องแคล่ว รวดเร็วด้วยความมั่นใจ และ 5) ขั้นกระทำอย่างเป็นธรรมชาติเป็นขั้นที่นักเรียนปฏิบัติได้อย่างเป็นไปโดยอัตโนมัติ ผลที่นักเรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบจะทำให้สามารถแสดงออกได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ ในสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนปฏิบัติ [4]

จากการศึกษาหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในสาระนาฏศิลป์ ซึ่งคาดว่าจะทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและทักษะปฏิบัติที่สูงขึ้น มีความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น อีกทั้งมีสำนึกรักและเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ไทยอันเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาระนาฏศิลป์ที่เน้นทักษะปฏิบัติ ตามรูปแบบการสอนของ HARROW เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป
2. เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติสาระนาฏศิลป์ที่เน้นทักษะปฏิบัติ ตามรูปแบบการสอนของ HARROW เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และมีจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป

วิธีดำเนินการวิจัย

1. **กลุ่มเป้าหมาย** คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 จำนวน 26 คน กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเทศบาลคุ้มหนองคู ได้มาด้วยการเลือกแบบเจาะจง

2. **รูปแบบการวิจัย** เป็นการวิจัยเชิงทดลองขั้นต้น (pre-experimental Research design) แบบกลุ่มเดียว (one-shot case study) มีการวัดผลหลังเรียน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW

3.2 ตัวแปรตาม คือ ความรู้ความเข้าใจ และทักษะปฏิบัติ ของ การเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 แผน ทำการสอน 12 ครั้ง รวม 12 ชั่วโมง

4.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาระนาฏศิลป์ เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ใช้ทดสอบนักเรียนหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน เพื่อประเมินผลด้านความรู้ความเข้าใจ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 40 ข้อ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อสอบได้ค่า IOC ของข้อสอบแต่ละข้ออยู่ที่ 0.67 - 1.00 ค่าความยาก (P) มีค่าตั้งแต่ .40 - .96 ค่าอำนาจจำแนก (B) มีค่าตั้งแต่ .02-1.00 ได้คัดเลือกข้อสอบไว้จำนวน 30 ข้อ โดยตัดข้อที่อยู่ในจุดประสงค์เดียวกันและนำไปหาค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบทั้งฉบับได้ค่าเท่ากับ 0.76

4.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ ใช้ประเมินทักษะปฏิบัติของนักเรียนหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ครบตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 4 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญแล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะก่อนนำไปใช้

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแจ้งให้กลุ่มเป้าหมายทราบถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนของ HARRO ก่อนดำเนินการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ และจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ที่เน้นการปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 26 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เก็บข้อมูลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและการประเมินทักษะปฏิบัติ มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้

1.1 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ความเข้าใจหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำคะแนนมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด คือให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป 2) วิเคราะห์ผลการประเมินทักษะปฏิบัติ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินทักษะปฏิบัติ มาหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำคะแนนมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด คือให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป

สรุปและอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะปฏิบัติ สาระนาฏศิลป์ ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80.23 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 84.61 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทักษะปฏิบัติจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 82.15 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 80.76 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. อภิปรายผลการวิจัย

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งได้จาก คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80.23 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 84.61 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้น ทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW ทำให้นักเรียน

มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้ เนื่องมาจากมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นตอนตามรูปแบบการสอนของ HARROW คือขั้นการเลียนแบบ และขั้นลงมือกระทำตามคำสั่งซึ่งนักเรียนได้ใช้การสังเกตและปฏิบัติตามอย่างเป็นขั้นตอนจากขั้นตอนที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงขั้นตอนที่ซับซ้อนมาก จนเกิดความเข้าใจทีละน้อยและได้ฝึกฝนในขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์และขั้นการแสดงออกโดยมีสื่อที่ช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจมากขึ้น มีการปฏิบัติกิจกรรมในรูปแบบกลุ่ม ทำให้มีการร่วมมือช่วยเหลือภายในกลุ่ม และผู้วิจัยได้ดูแลแนะนำในส่วนที่ยังบกพร่อง จนนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถนำเสนอผลงานในขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนเครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากเอกสาร ตำรา งานวิจัย และผ่านการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปจัด กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับการใช้สื่อที่หลากหลาย ทำให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัชนิ ไสดเสียว [7] ทำการศึกษาเรื่องผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่อง รำวงสรวงพระอมรินทร์ทรงไตรศรเศียร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่อง รำวงสรวง พระอมรินทร์ทรงไตรศรเศียรชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.91/81.88 และผลการวิจัยของ ญฐมน ชัยสว่าง [2] ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนของ HARROW สารนาฏศิลป์ เรื่องการประดิษฐ์ทำรำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนของ HARROW มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.97/81.90 ซึ่งเป็นไป ตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนของ HARROW จึงเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ

2.2 ทักษะปฏิบัติจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.15 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 80.76 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้น ทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะปฏิบัติจึงทำให้ผลการประเมินดีขึ้น ทั้งนี้ เนื่องมาจากผู้วิจัย

ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นตอนตามรูปแบบการสอนของ HARROW คือขั้นเลียนแบบ และขั้นลงมือกระทำตามคำสั่งซึ่งนักเรียนได้สังเกตการสาธิตการปฏิบัติอย่างละเอียดและปฏิบัติตามคำสั่งทีละ ขั้นตอนโดยเริ่มฝึกฝนทักษะปฏิบัติจากขั้นตอนที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่ซับซ้อนมากและในขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์และขั้นการแสดงออกนักเรียนได้ฝึกทักษะการปฏิบัติในรูปแบบการจัดกลุ่มโดยมีสื่อประกอบการฝึกเพื่อให้ปฏิบัติได้ถูกต้องมากขึ้นโดยผู้วิจัยคอยดูแลแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องและได้นำข้อมูลจากการบันทึกหลังสอนระหว่างทำการทดลองซึ่งพบปัญหาในเรื่องความตั้งใจและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เนื่องมาจากการจัดกลุ่มนักเรียนแบบคละความสามารถ แยกกลุ่มระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง จึงได้แก้ปัญหาโดยปรับเปลี่ยนวิธีการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม คละความสามารถ ทั้งชายหญิงรวมกันเพื่อให้มีการแนะนำช่วยเหลือกันในกลุ่มทำให้นักเรียนทั้งหญิงและชายมีความตั้งใจ และกระตือรือร้นมากขึ้น มีความสุขจากการปฏิบัติกับกลุ่มเพื่อนซึ่งช่วยเหลือกัน ช่วยให้การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติมีผลที่ดีขึ้นเป็นลำดับ จนมีความมั่นใจ ปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วและในขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ นักเรียนนักเรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องสวยงามโดยอัตโนมัติและเป็นธรรมชาติจึงทำให้ผลการประเมินทักษะปฏิบัติได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กาญจณี ฉันทสิมา [3] ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สารนาฏศิลป์ เรื่องซึ้งเก็บสมุนไพรรินสะเดา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านยาง ตามรูปแบบการสอนของ HARROW พบว่า ด้านทักษะปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ผลการประเมินอยู่ในระดับดี คือเฉลี่ยร้อยละ 82.49 และด้านผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติทักษะนาฏศิลป์เป็นไปอย่างมีระบบ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการเรียน และผลการวิจัยของ ธงชัย ธงโสม [11] ทำการศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวาดภาพพระบายสี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ HARROW พบว่า นักเรียนสามารถระบายสีได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ เนื่องจาก กระบวนการจัดการเรียนรู้มีการเรียงลำดับกระบวนการจากง่ายไปหายาก นักเรียนเรียนรู้และมีการพัฒนาตนเองโดยลำดับ จนมีความชำนาญสามารถปฏิบัติได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรจัดนักเรียนเป็นกลุ่มคละตามความสามารถโดยรวมทั้งชายและหญิงเพื่อให้นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่เก่งได้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน และกระตุ้นนักเรียนในกลุ่มให้มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมมากขึ้น ซึ่งจะเป็นการพัฒนาทุกคน ในกลุ่มให้มีความทะนุถนอมเพิ่มขึ้น

1.2 ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอน ของ HARROW ตามขั้นตอนแต่ละขั้น ให้ถูกต้องครบถ้วนตามลำดับและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาหรือข้อบกพร่องที่พบระหว่างการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอนเพื่อแก้ไขปัญหาและข้อบกพร่องในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในครั้งต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW เนื้อหาอื่นในสาระนาฏศิลป์ และในระดับชั้นอื่น

2.2 ควรมีการเปรียบเทียบวิธีการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW กับวิธีการสอนแบบอื่น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการนำวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามรูปแบบการสอนของ HARROW ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

เอกสารอ้างอิง

- [1] Bureau of Academic Affairs and Educational Standards. Indicators and Core Content of Art Subject Area. Bangkok. 2008.
- [2] Chaisawang N. "Developing Thai Traditional Dance Lesson on the Topic of 'Creating Dance Forms' for Mattayom 2 Students by Using HARROW's Design." MA thesis. Maha Sarakham University, 2012.
- [3] Chantasima K. "Lesson Report on Teaching Thai Traditional Dance 'Serng Keb Samunprai Nai Sadao' for Prathom 5 Students at Ban Yang (Asapattana 3) School by Using HARROW's Design." MA thesis. Maha Sarakham University, 2010.
- [4] Khemmani T. The Art of Teaching. Bangkok: Chulalongkorn University Press. 2008.
- [5] Office for Educational Reform. Content and Content standards of Art Subject Area. Bangkok. 1999.
- [6] Santanakorn Iamsakul Ch. ASEAN Dance. Bangkok: MT Place Publishing House. 1995.
- [7] Sodseaow R. "Lesson Report on Skill-based Lesson for Teaching Thai Traditional Dance 'Ram Buangsuang Phra Ammarin Song Trai Kotchasean' for Prathom 5 Students." MA thesis. Maha Sarakham University, 2011.
- [8] Tepwong S. Thai Traditional Dance. Bangkok: Odeon Store Publishing House. 2005.
- [9] Thatthong K. Backward Design Lesson Planning. Songkhla: Chonlaboot Publishing House. 2008.
- [10] Thetsaban Kum Nong Koo. Assessment of Learning Progress. Khonkean. 2013.
- [11] Thongsom T. "Lesson Report on Teaching Color Painting for Prathom 6 Students with Intellectual Disabilities by Using HARROW's Instructional Model." MA thesis. Khonkean University, 2013.
- [12] Upamai W. Thai Traditional Dance and Dramatic Arts. Bangkok: Chulalongkorn University Press. 2012.